

[Axel Kristensen.]

alt dette. Hvis det var sådan, at erhvervslivet ønskede en sådan kommission eller ønskede at gøre dette arbejde, kunne disse mennesker da udmærket godt samles, udarbejde deres forslag og komme med dem til os, og hvorfor skulle vi så ikke akkurat lige så godt kunne gøre noget ved det? En kommission som den foreslåede bliver et tungt virkende apparat, og vi stiller os altså skeptisk derved og mener i virkeligheden, at den snarere giver en dækning for et ministerium, som i virkeligheden ikke vil føre en politik, der fører til afvikling.

Under behandlingen har vi jo fået en lang række oplysninger og fået svar på en hel del spørgsmål. Jeg sagde i min ordførertale ved første behandling, at jeg meget stærkt tvivlede på, at vi ville blive i stand til at stemme for dette lovforslag, fordi vi ikke troede på, at ministeriet kunne eller ville — man kan vel tage det, som man nu vil — bruge loven således, at man kom af med restriktionerne. Behandlingen i udvalget har bestyrket mig heri. Hver eneste gang der har været rejst spørgsmål om en lempelse, om en frigørelse, om et åndehul, har ministeren været i stand til at fremføre en lang, lang række argumenter for, at det slet ikke kunne lade sig gøre. Man har fra erhvervslivets side, fra Grosse-rer-Societetet ved deres skrivelser og også fra udvalgsmedlemmers side lagt meget stærk vægt på, at man formindskede varegruppernes antal, således at erhvervslivet derigennem fik større frihed til at vælge imellem varerne og handle på mere købmandsmæssig måde. Ministeren siger en masse kønne ord om, hvor dejligt det ville være at gøre det, men han slutter sine ord til udvalget med at sige, at han ikke tror, det er muligt at gøre noget på dette område. Når ministeren så skal slutte et forlig for at få loven gennemført, så skal tonefaldet mildnes, og så siger ministeren, at han vil tage disse overvejelser op, og at det vil glæde ham, om det kan lykkes. Når ministeren efter først at have forklaret, at han slet ikke tror på, at det skal blive til noget, siger, at det vil glæde ham, hvis det kan gøres, og det på trods af at han med sine argumenter har søgt at bevise, at det ikke kan gøres, så kan jeg ikke tillægge dette nogen synderlig vægt.

Ved lovens behandling i fjor ønskede flertallet meget at få en friliste. Jeg skal erkende, at ministeren var meget redelig og sagde, at det ville blive meget svært for ham at lave en sådan friliste, men han ville prøve på at gøre det. På mødet i vareforsyningsudvalget hen på eftersommeren — jeg kan ikke huske i øjeblikket, hvilken

dato det var, og det er gået så stærkt, at jeg ikke har haft tid til at se efter — lovede ministeren i virkeligheden, at han nu ville komme med en importfriliste. Så kom erhvervene med krav om betydeligt større lister, og ministeren sled ihærdigt i det, men nåede til lovens behandling uden at have skaffet en sådan friliste, der efter ministerens mening ikke skulle dreje sig om mere end en import, der i 1948 var anslået til 15 mill. kr., og som i 1939, omregnet til nuværende priser, svarede til 35 mill. kr., altså et beløb, der i forhold til hele landets import ikke spiller nogen rolle.

Efter at ministeren har foretaget alle disse overvejelser, siger han, at han beklager, at han alligevel ikke kan skaffe en friliste, for det nævnte forslag vil næppe for tiden kunne gennemføres, da den på grundlag af den skønnede værdi af landbrugsekspor-ten i høståret 1948—49 foreløbig beregnede import for året 1949 næppe vil blive væsentligt større end importen i 1948, og en frigivelse af de nævnte af forslaget omfattede varer vil således kunne begrænse muligheden for import af råvarer og andre vigtige varer.

Hvis stillingen altså er den, at ministeren ikke engang på et så lille område kan træffe en afgørelse, ikke med tosidede handelsaftaler som motivering, og ikke med dollars som motivering — alle disse argumenter er ministeren jo kommet med først —, så kan jeg ikke se, at der er synderlig meget igen. Da så et flertal i udvalget lægger pres på og siger, at man vil have en friliste, ja, så skifter ministeren stemmeføring og siger, at han vil genoptage forhandlingerne, til trods for at han har sagt, at han ikke kan gøre det. Nu vil den højtærede minister i februar komme med et forslag til en sådan liste, og han håber, at den i hvert fald ikke skal blive på mindre end 35 mill. kr. Det er altså de meget store resultater, man har opnået.

Det fremgår af de oplysninger, vi har fået, at vor købeevne i England ikke er blevet fuldt udnyttet. Det vil altså sige, at regeringen har fulgt den politik, den anlagde ved i Englandsaftalen at udtale, at vi ønskede gælden til England nedbragt. Her er et af de stridsspørgsmål, der stod ministeriet og os imellem. Det er bemærkelsesværdigt, at man i en periode, hvori landet er underforsynet med varer, ikke skal udnytte dets importevne til det yderste. Jeg ved godt, at sådan som forholdene har udviklet sig, er disse muligheder måske spillet os af hænde og næppe eksisterer, men jeg tvivler om, at det har været nødvendigt at dette skete. Hvis man havde kunnet udnytte